

(فصل بیست و هشتم)

وقت می خواهد

" برای هر چیز زمانی است و هر مطلبی را زیر آسمان وقتی است." (جامعه ۳: ۱)
" اطمینان دارم خدا که این عمل نیکو را در شما آغاز نمود، شما را یاری خواهد داد تا در فیض او رشد کنید تا به هنگام بازگشت عیسی مسیح، کار او در شما تکمیل شده باشد." (فیلیپیان ۱: ۶)

هیچ میان بری برای رشد وجود ندارد.

سالها طول می کشد تا بالغ می شویم، و یک فصل کامل طول می کشد تا میوه رشد می کند و می رسد. برای میوه روح نیز همین امر صدق می کند. رشد شخصیت مسیح گونه با عجله و سرعت عملی نمی شود. رشد روحانی، مانند رشد فیزیکی، زمان می برد.

وقتی سعی می کنید تا میوه را سریعتر به عمل آورید، میوه مزه خود را از دست می دهد. در آمریکا، معمولاً "گوجه ها را نرسیده می چینند تا در راه رسیدن به مغازه ها له نشوند. پس از آن، قبل از اینکه فروخته شوند، به این گوجه های سبز گاز CO₂ (مونواکسیدکربن) می پاشند تا آنها را فوراً قرمز کنند. این گوجه های گاز زده شده خوردنی هستند، اما طعم آنها به هیچ وجه قابل مقایسه با گوجه های آرام آرام رشد کرده در مزرعه های گوجه نیست.

در حالیکه تمام توجه ما به این است که **چقدر سریع** باید رشد کنیم، برای خدا این اهمیت دارد که **چقدر قوی و استوار** رشد می کنیم. خدا به زندگیهای ما از ابدیت و برای ابدیت نگاه می کند و به این علت هیچوقت عجول نیست.

لین آدامز (Lane Adams) روند رشد روحانی را با استراتژی ای که نیروهای متفقین در جنگ جهانی دوم برای آزادسازی جزایر جنوب اقیانوس آرام بکار بردند، مقایسه می کند. در ابتدا آنها می بایست یک جزیره را، با ضعیف کردن مقاومت دشمن، توسط گوله باران توپها از کشتی هایی که در ساحل دریا بودند، "تضعیف" می کردند. پس از آن گروه کوچکی از تفنگداران دریایی به جزیره حمله می بردند و پایگاهی را در اراضی ساحلی که قسمت کوچکی از جزیره بود، برقرار می کردند تا بتوانند کنترل را بدست بگیرند. همینکه امنیت پایگاه تضمین می شد، آنها شروع به مرحله طولانی آزادسازی بقیه جزیره می کردند یعنی قسمت به قسمت آن جزیره را به تسخیر در می آوردند، اما نباید فراموش کرد که همه اینها بدون نبردهای ایثارگرانه نبود.

آدامز این خط موازی را کشید: قبل از اینکه مسیح به زندگیهای ما با توبه ما حمله کند، گاهی اوقات او باید با اجازه دادن به ورود مشکلاتی در زندگیمان که نمی توانیم آنها را حل کنیم، ما را "تضعیف" کند. وقتی مسیح در قلب ما را برای اولین بار می کوبد، در حالیکه بعضی زندگیشان را برایش باز می کنند ولی اکثر ما حالت مقاومت و دفاعی به خود می گیریم. در واقع مسیح در تجربه قبل از توبه مان می گوید: "من بر در قلبت ایستاده ام و بمباران می کنم!"

لحظه ای که مسیح را می پذیری، خدا "پایگاهی" را در زندگیت قرار می دهد. شاید فکر کنی که تمام زندگیت را به او تسلیم کرده ای، ولی حقیقت این است که در زندگیت خیلی چیزها اتفاق می افتد که خود شما از آن خبر ندارید. شما در زمان توبه، آنقدر از وجود خود را به خدا تقدیم می کنید که در آن لحظه از آن واقف هستید. البته اشکالی ندارد. همینکه مسیح پایگاهی را در وجود شما بدست می آورد، او عملیات جنگی خود را شروع می کند تا زمینهای بیشتری را به تصرف خود در آورد، تا اینکه تمام زندگی شما متعلق به او می شود. مسلماً کشمکشها و نبردها خواهد بود، اما نتایج آن غیر قابل تردید است. خدا وعده داده که: "آن که کاری نیکو در شما آغاز کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید." (فیلیپیان ۱: ۶)

شاگردی، روند شباهت به مسیح است. کتاب مقدس می فرماید: "تا سرانجام همه ما در ایمان و شناخت خود از فرزند خدا متحد شده، رشد کنیم و به بری مسیح برسیم." (افسیسیان ۴: ۱۳) هدف نهایی شما، شباهت به مسیح است، اما سفر شما به اندازه زندگی شما طول خواهد کشید.

تا اینجا دیدیم که سفر ما شامل **ایمان داشتن** (توسط پرستش)، **تعلق** (توسط مشارکت)، و **تبدیل شدن** (توسط شاگردی) می شود. هر روز خدا می خواهد شما بیشتر شبیه او شوید: "و زندگی را به صورت انسان تازه ای شروع کرده اید- انسانی که پیوسته در شباهت به خالق خود به شکل تازه ای در می آید." (کولسیان ۳: ۱۰/الف)

امروزه، ذهن ما مشغول سرعت است، اما برای خدا، بیشتر ثبات و استحکام اهمیت دارد تا سرعت. ما در پی نصب سریع و میان برها و راه حل های فوری هستیم. ما یک موعظه، یا یک سمینار و یا یک تجربه می خواهیم که فوراً همه مشکلات را حل کند، همه وسوسه ها را دور کند و ما را از همه دردها و فشارهای رشد نجات دهد. اما رشد واقعی هر قدر هم که قوی و تکان دهنده باشد، هرگز نتیجه یک تجربه تک و انفرادی نیست. رشد، تدریجی است. کتاب مقدس می

فرماید: "در اثر کاری که خداوند یعنی روح القدس در وجودمان انجام می دهد، با جلالی روز افرون، بتدریج شبیه او می شویم." (دوم قرنتیان ۳: ۱۸ ب)

چرا این مسئله، زمان طولانی می خواهد؟

اگر چه خدا می توانست فوراً ما را تبدیل کند، اما صلاح دیده ما را بتدریج رشد دهد. عیسی مسیح در رشد شاگردانش، محتاط بود. همانگونه که خدا به اسرائیلیان اجازه داد سرزمین موعود را "به تدریج" (تثنیه ۲۰: ۷) متصرف شوند، تا دستپاچه نشوند، او ترجیح می دهد با قدمهای رو به رشد در زندگی ما کار کند. چرا برای تبدیل و عوض شدن و رشد این همه وقت لازم است؟ چند دلیل وجود دارد.

ما آهسته یاد می گیریم. ما گاهی اوقات درسی را می باید چهل یا پنجاه بار دوباره یاد بگیریم تا آن را واقعاً درک کنیم. مشکل بارها عود می کند و ما فکر می کنیم: "وای نه، من که قبلاً آن را یاد گرفته بودم!" - اما خدا بهتر از شما می داند. تاریخ اسرائیل نشان می دهد که ما چقدر سریع درسهایی را که خدا به ما می دهد فراموش می کنیم و چقدر زود به خصوصیات رفتاری کهنه رجوع می کنیم. ما نیازمند نمایشهای تکراری هستیم.

خیلی چیزها داریم که از یاد ببریم. خیلی از افراد برای مشکلات شخصی و رابطه ای، که سالها طول کشیده تا شکل گرفته، نزد مشاور می روند و می گویند: "من احتیاج دارم مرا اصلاح کنید و یک ساعت بیشتر وقت ندارم." آنها با بی تجربگی و خامی انتظار دارند که مشکلی که مدت طولانی وجود دارد و ریشه عمیق دارد به سرعت حل شود. با توجه به اینکه اکثر مشکلات ما و همه عاداتهای زشت ما در عرض یک شب بوجود نیامده اند، منطقی به نظر نمی رسد که انتظار داشته باشیم که آنها سریعاً از بین بروند. هیچ قرص، یا دعا، یا قاعده ای وجود ندارد که خرابی سالهای زیاد را فوراً منتفی سازد. این مسئله نیاز به کار سخت انتقال و جابجایی دارد. کتاب مقدس آن را "انسان قدیم را از تن در آوردن" و "انسان جدید را در بر کردن" (رومان ۱۳: ۱۲؛ افسسیان ۴: ۲۲-۲۵؛ کولسیان ۳: ۷-۱۰) می نامد. وقتی در زمان توبه تان طبیعت کاملاً تازه ای به شما بخشیده شد نباید فراموش کنید که هنوز عاداتها و خصوصیات و اعمال کهنه دارید که احتیاج دارید از بین بروند و جابجایی صورت گیرد.

ما از اینکه با فروتنی با حقیقت مربوط به خود روبرو شویم، می ترسیم. من قبلاً اشاره کرده ام که حقیقت ما را آزاد خواهد کرد ولی پیش از آنکه ما را آزاد سازد احساس بدی به ما دست می دهد. ترس از اینکه صادقانه با نقص شخصیتی مان روبرو شویم، ما را در زندان نفی و انکار نگاه می دارد. تنها، زمانی که اجازه می دهیم خدا حقیقت خود را بر تقصیرات، اشتباهات و مسائلمان بتاباند می توانیم شروع به کار بر روی آنها کنیم. به این علت بدون خصوصیت فروتنی و تعلیم پذیری نمی توانید رشد کنید.

رشد اغلب دردناک و ترسناک است. هیچ رشدی بدون تغییر نیست و هیچ تغییری بدون ترس و خسارت نیست و هیچ خسارتی بدون درد نیست. هر تغییری شامل نوعی خسارت می شود: شما می باید راههای قدیمی را ترک کنید تا چیزهای جدید را تجربه کنید. ما از این خسارتهای می ترسیم، حتی اگر راه های قدیمی ما خراب کننده باشد، مانند کفشهایی که کهنه شده اند برای ما حداقل راحت و آشنا به نظر می رسند. مردم اغلب هویت خود را بر اساس نقصها و عیبهایشان بنا می کنند. ما به خود می گوئیم: "این درست شبیه من است که چنین و چنان می کنم." و "یا" من اینطور هستم." نگرانی ناخودآگاه ما این است که اگر عادت یا زخم یا مسئله خود را ترک کنم، به چه چیز تبدیل خواهم شد؟ و این ترس و نگرانی رشد شما را به تعویق خواهد انداخت.

عاداتها در طی زمان رشد می کنند. به یاد داشته باشید که شخصیت شما مجموعه ای از کل عاداتهای شما است. نمی توانید مدعی شوید که مهربان هستید، مگر آنکه عاداتاً مهربان باشید. شما مهربانی را بدون آنکه در مورد آن فکر کنید، ظاهر می سازید. شما نمی توانید مدعی شوید که روراست و صادقید، مگر آنکه صداقت عادت همیشگی شما باشد. شوهری که فقط اوقات به زنش وفادار است به هیچ عنوان وفادار و امین نیست! عادت شما شخصیت شما را معرفی می کند.

تنها یک راه برای رشد دادن عاداتهای شخصیت مسیح گونه وجود دارد: باید آنها را تمرین کنید. و این وقت می خواهد! هیچ عادت فوری وجود ندارد. پولس تیموتاؤس را تشویق کرد که: "در این امور بکوش و خود را به تمامی وقف آن کن تا پیشرفت تو بر همه آشکار شود." (اول تیموتاؤس ۴: ۱۵)

اگر مدتی طولانی به چیزی عمل کنید، در آن چیز مهارت پیدا می کنید. تکرار، مادر شخصیت و مهارت است. این عاداتهای رشد دهنده شخصیت، اغلب "انضباطهای روحانی" نامیده شده اند و کتابهای عالی بسیاری وجود دارند که

تعلیم می دهند چگونه به این هدف برسید. ضمیمه ۲ را برای خواندن فهرست کتابهایی که برای رشد روحانی پیشنهاد شده اند را ببینید.

عجله نکنید

در حالیکه از نظر روحانی رشد می کنید، چند راه وجود دارد که در این مرحله با خدا همکاری کنید. **ایمان داشته باشید که حتی وقتی شما احساس نمی کنید، خدا در زندگی شما کار می کند.** گاهی اوقات رشد روحانی کاری طاقت فرسا و خسته کننده است و در هر زمان، یک قدم کوتاه برداشته می شود. توقع پیشرفت تدریجی داشته باشید. کتاب مقدس می فرماید: "برای هر چیز زمانی است و هر مطلبی را زیر آسمان وقتی است" (جامعه ۱:۳) در زندگی روحانی شما نیز فصلها و زمانهایی وجود دارد. گاهی اوقات رشد فوی شکوفه را تجربه خواهید کرد (بهار) که به دنبال آن دوران استحکام و آزمایشات می آید (پائیز و زمستان). اما با عادت‌ها و زخم‌ها و مشکلاتی که دوست دارید بطور معجزه آسا محو شوند، چه خواهد شد؟ این عالی است که برای معجزه ای دعا شود، اما اگر پاسخ آن با تغییر تدریجی داده می شود، ناامید نشوید. در طول زمان، جریان آب آهسته و مداوم سخت ترین صخره ها را خواهد سائید و تخته سنگ را تبدیل به سنگریزه می نماید. در طول زمان، جوانه کوچک تبدیل به درخت ماموت می شود که طول آن ده متر و پنجاه سانت است.

از درسهایی که یاد گرفته اید دفتر یادداشت و ثبت وقایع روز تهیه کنید. این دفتر خاطرات نیست بلکه دفتر ثبت آنچه یاد می گیرید. آنچه خدا به شما مکاشفه می دهد و با درسهای زندگی ای را که در مورد خودتان، زندگی، روابط، و هر چیز دیگر به شما یاد می دهد یادداشت کنید. آنها را بنویسید تا بتوانید به آنها رجوع کنید و بیاد آورید و به نسل بعدی منتقل سازید (مزمور ۱۰۲:۱۸؛ دوم تیموتائوس ۳:۱۴). علت اینکه ما درسها را بارها باید یاد بگیریم این است که ما آنها را فراموش می کنیم. مرور دفتر ثبت درسهای روحانی شما، می تواند مانع از بسیاری دردها و غصه های غیرضروری شما شود. کتاب مقدس می فرماید: "به پیغام و کلامی که شنیده ایم، بوقت توجه نماییم، مبدا ایمان خود را از دست بدهیم" (عبرانیان ۲:۱)

نسبت به خدا و خود صبور باشید. یکی از ناامیدیهای زندگی این است که جدول ساعات کاری خدا بندرت مانند جدول ما است. ما اغلب عجله داریم در حالیکه خدا اینطور نیست. شاید از پیشرفت آهسته ای که به نظر در زندگیتان می کنید، احساس یأس یا ناامیدی کنید. به یاد داشته باشید که خدا هرگز عجله نمی کند، بلکه همیشه به موقع عمل می کند. او از تمام دوران زندگیت استفاده خواهد کرد تا تو را برای نقشی که در ابدیت خواهی داشت، آماده سازد. کتاب مقدس مملو از نمونه هایی است که خدا از مراحل طولانی، برای رشد شخصیت و آن هم مخصوصاً در رهبران بهره می جوید. هشتاد سال طول کشید که خدا موسی را آماده کرد که چهل سال آن شامل بیابان بود. برای مدت ۱۴۶۰۰ روز موسی انتظار می کشید و در حیرت و شگفت بود که: "آیا الآن وقتش است؟" ولی خدا مرتباً می گفت: "نه هنوز."

برعکس تیزتر کتابهای عوام پسند، هیچ طرق آسان برای رشد یا رازهای قدوسیت فوری وجود ندارد. وقتی خدا می خواهد قارچی بسازد، این کار را یک شبه انجام می دهد، اما وقتی می خواهد درخت بلوطی بسازد، صد سال طول می کشد. مردان و زنان بزرگ از میان کشمکشها و طوفانها و زمان زحمات رشد کرده اند. با این مراحل و روند صبور باشید و تحمل کنید. یعقوب نصیحت کرد: "پس بگذارید صبرتان فزونی یابد و نکوشید از زیر بار مشکلات شانه خالی کنید، زیرا وقتی صبرتان به حد کمال رسید، افرادی کامل و بالغ خواهید شد و به هیچ چیز نیاز نخواهید داشت" (یعقوب ۴:۱)

مأیوس نشوید. وقتی حقوق بخاطر اینکه فکر می کرد خدا به اندازه کافی سریع عمل نمی کند، افسرده شده بود، خدا این را به او گفت: "اگر چه آنچه به تو نشان می دهم در حال حاضر اتفاق نمی افتد، ولی مطمئن باش که سرانجام در وقت معین بوقوع خواهد پیوست. هر چند تا وقوع آن، مدت زیادی طول بکشد، ولی منتظر آن باش، زیرا وقوع آن حتمی و بدون تأخیر خواهد بود" (حقوق ۲:۳) هیچوقت تعویق نشانه نفی یا انکار از طرف خدا نیست. همیشه به یاد بیاور که چقدر جلو آمده ای و نه اینکه چقدر راه در پیش داری. هنوز جایی که می خواهی نیستی، اما آنجایی نیز که بودی، الآن نیستی. سالها پیش مردم دکمه ای که مورد علاقه عموم بود می پوشیدند که این حروف روی آن نوشته شده بود: PBPGINFWMY. این حروف مخفف این جمله می شد: "لطفاً صبور باش، خدا هنوز کارش را با من تمام نکرده." خدا کارش را با تو نیز هنوز تمام نکرده است، پس به حرکتت به طرف جلو ادامه بده. حتی حلازون هم با پشتکار و استقامت وارد کشتی نوح شد!

نکته مورد توجه: برای رشد، میان بری وجود ندارد.

آیه حفظی: "من اطمینان دارم آن خدائی که در شما کار نیکوئی شروع کرد تا روز عیسی مسیح آن را به کمال خواهد رسانید." (فیلیپیان ۱: ۶ ترجمه انجیل شریف)

سوالی که باید از خود بکنید: در کدام قسمت از رشد روحانی ام، بیشتر احتیاج دارم تا صبور باشم و پشتکار داشته باشم؟